

DUMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

CV DUMITRIOS SĂPTĂMĂNI

Hristos a înviat!

Este o clipă istorică pentru această parohie. Iar dumneavoastră, cei care citiți aceste rânduri, sunteți martorii unor momente de mare însemnătate pentru o comunitate de dimensiuni extrem de reduse din centrul Capitalei. Când eram la începuturile noastre de Paraclis Universitar, mai 2009, nu prea îndrăzneau să ne gândim la ziar, foaie sau fișuică parohială. Presantă era factura la gaze și energie electrică. Au trecut trei ani de atunci, biserica a ajuns la vremea intrării la gradiniță, există viață în ea și în jurul ei. Am început să ne facem simțită prezența. A venit vremea să ne urcăm la Ierusalim. Cum adică? Cu puțin timp înainte de a merge spre Patima Sa de bună voie, Mântuitorul Hristos l-a anunțat pe ucenicul Său că Fiul Omului, adică El, trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit. Unsprezece dintre ei se gândeau în sinea lor că este un act sinucigaș. Cum, Tu, care știi că ești urmărit de farisei, Care știi că îți vor moartea, Tu te duci la ei? Scapă-ți viața, stai departe de ei, pune-Te la adăpost! Unul dintre ei, însă, Toma, amintit în cea de-a doua duminică de după Paști, a zis: "Să mergem și noi să murim cu El". Devotamentul și jertfelnicia lui Toma zdruncină grav opinia eronat înșurubată în rațiunile noastre cum că el ar fi fost un necredincios.

Ce fel de necredincios este acela care își pune viața pentru Dascălul Său? Toma nu era un necredincios, era un ucenic ce se distingea de ceilalți prin știința de carte. Mai apoi, după Slăvita înviere a Domnului, a propovăduit Evanghelia până în părțile Indiei, unde și astăzi există o comunitate de creștini ce se numesc după cel ce greșit poartă stigmatul necredinței.

Oare câți dintre noi nu ne-am arătat necredința în cele mai mici lucruri în viața noastră? De câte ori nu am invocat necesitatea ca ochii noștri să vadă și urechile noastre să audă și palmele noastre să simtă adevărul? De parcă adevărul ar trebui certificat la nivel vizual, auditiv sau tactil. Și mai ales adevărul credinței.

Exemplul lui Toma este întăritor pentru noi, ne dă încredere. El, înaintea noastră, a dorit să pună mâna sa în coasta înjunghiată a Domnului, el, înaintea noastră, a dorit să vadă urmele piroanelor care L-au ținut sângeș pe Hristos pe Cruce. Dar tot el,

Toma, numit Geamănul, a fost cel care ne-a certificat nouă adevărul credinței. Prin nespusa bucurie a lui, interpretată îndeobște ca îndoială, noi toți am aruncat îndoiala și am devenit credincioși. Mâna lui întinsă spre trupul slăvit al lui Iisus Hristos are degetele noastre tremurânde de întrebări, lovite de patimi, însângerate de rănilile pe care ni le facem singuri sau "ajutați" de alții. Pentru toți, însă, pentru infinitatea de degete care se apropie de rănilile trupului Domnului, răspunsul este unul singur: DA, Hristos a înviat!

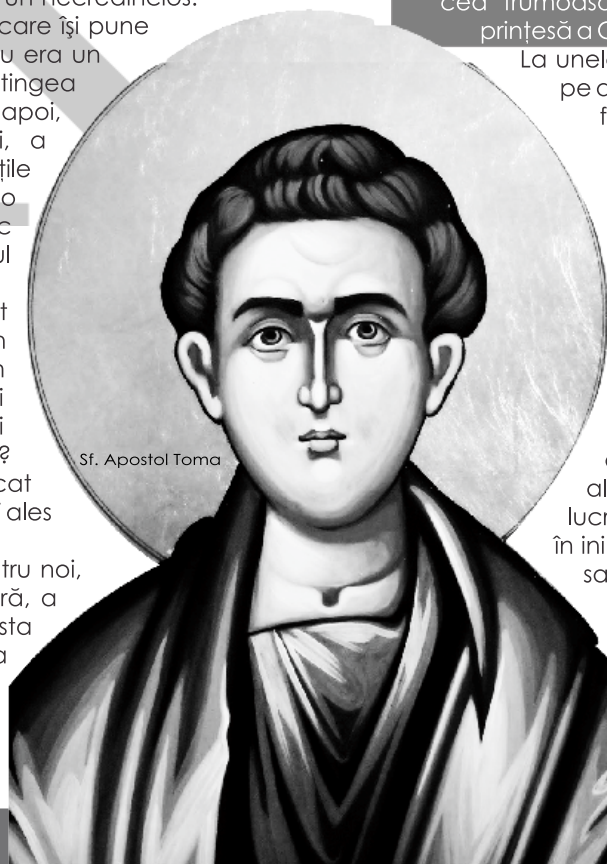
Acum, cei care faceți cunoștință prima oară cu parohia noastră, aș vrea să știți că suntem în permanentă căutare de răspunsuri. Dacă adevărul evanghelic este o certitudine și nu îl tăgăduim, ba chiar încercăm să îl explicăm și trăim, sunt foarte multe alte chestiuni care ne dau efectiv bătăi de cap. Cum să propunem și altora viața în Hristos și în Biserică, cum să fie alegerea aceasta mai atractivă decât orele cheltuite cu nesaț la terasele, barurile și pub-urile ce ne înconjoară și acompaniază muzica religioasă difuzată în sfântul lăcaș permanent, cum să educăm cu delicatețe, fără să supărăm, dar și fără să ne ratăm vocația de povățuitori și, poate cea mai stringentă întrebare, cum să redăm haina cea frumoasă acestei biserici care trebuie să fie o prințesă a Centrului Vechi.

La unele avem răspunsuri. La multe vă așteptăm pe dumneavoastră să ne ajutați să le găsim. De fapt, scopul ar fi nu să ne ajutați, precum într-o acțiune exterioară, ci să fiți membri ai familiei și durerea noastră să fie și durerea dumneavoastră, bucuria noastră să fie și bucuria dumneavoastră, bisericuța Sf. Dumitru să fie și a dumneavoastră. Așa cum și este.

Deși am lăsat la sfârșit, poate pentru că sfârșitul încoronează un lucru, adresăm mulțumirile noastre Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, care a binecuvântat demersul nostru, care este permanent alături de noi, care ne-a binecuvântat să lucrăm spre mântuirea sufletelor noastre aici, în inima orașului, care ne poartă în rugăciunile sale și care a arătat înțelegere pentru slăbiciunile noastre.

Hristos a înviat!

pr.paroh Mihai Gojgar

Sf. Apostol Toma

SEARA DE LUNI

Romeo Potoroacă

Seara catehetică sau Luni seara așa i se mai spune! Pentru că e vorba de primul număr trebuie să explicăm termenii. Ce să înseamne aceasta?! Păi înseamnă că e vorba despre un cuvânt din greacă care nu ne spune nouă nimic dar îl punem aici ca să dea mai bizantin. Fix asta înseamnă: un cuvânt în greacă! Sincer vă zic! Așa că îi schimbăm numele din greacă chiar acum în ceva mai pe înțelesul nostrum: Luni seara!
Ei acum parcă e mai frumos!

Dar ce să înseamne Luni seara? Ceva mai simplu. Luni seara înseamnă că luni seara nimeni nu are nimic de făcut, înseamnă că dacă luna trece repede mai ai o zi până miercuri care e mijlocul săptămânii și apoi încă o zi până Vineri când e ultima zi de lucru și ai plonjat direct în weekend ceea ce înseamnă că vei aștepta luna ce vine pentru seara care te duce express la sfârșitul săptămânii. Așa că observând niște oameni de știință la un moment dat acest fenomen de relativizare a timpului pe această fereastră quantică și-au propus să bage puțină dezbateră în fix acest cadru de început de săptămână
Au trecut doi ani de când iluștrii oameni de știință au hotărât

să beneficieze și întreaga omenire de inspirată constatare. Bun, da' ce se petrece aici? Se petrece că, se vorbește pe diverse teme, cum ar fi filosofie, poezie, arta laică, arta religioasă, se vorbește despre istorie, spiritualitate, mistică fie ea apuseană ori orientală, se vorbește despre rețelele de socializare, ori levantinul bizanț, se vorbește de eremiți, știință monahi, ori îngemănarea dintre zona afectelor și rațiune și așa mai departe!

Luna aceasta s-a vorbit despre Trecere căci asta înseamnă Paște! Trecere! Și uită că eu care credeam că le cam știu pe toate am constatat contrariul! Eu de pildă, credeam că Paștele începe Duminică și Învierea tot atunci! Stai să vezi frate cum e! Paștele începe Joi la Cină și Învierea începe de pe Cruce și se constată abia Duminică! Și am mai ramas cu ceva. Anume că nici îngerii n-au simțit când Mântuitorul a Înviat cu trupul! Nici îngerii n-au simțit! Asta mă duce cu gândul la Nichita Stănescu, care atunci când a câștigat premiul Herder, chemat fiind să-și ridice trofeul s-a întors cu spatele spre distinsa audiență în uimirea tuturor stând așa vreo câteva minute! Ca mai apoi să se răsucească pe replica: "M-am întors cu spatele la voi ca să vedeți cum îmi cresc aripile!"

Doamne ajută!

LA PANGAR

Romeo Potoroacă

Ei uite aici provocare, cum să vă explic eu cu ce mă ocup...? Păi în fond, stau la pangar. Bun, bun dar ce-i ăla pangar?

Cert e că se găsește în biserică, se poate sta la el, se poate vorbi la el (da în biserică se poate vorbi) se pot găsi titluri la pangar, se pot împodobi grumaji și încheieturi la pangar, se pot cunoaște oameni. Ei, și câte și mai câte se mai pot face! Dar hai să rămânem la ultima dintre cele ce se pot întâmpla în jurul acestui loc și anume la oamenii pe care i-am cunoscut aici. Rubrica aceasta o să tot fie și eu vă voi tot povesti peste ce om interesant am mai dat, sau mai bine spus ce om interesant a mai dat peste mine.

Plaja e largă, de la tinere doamne ușor sărite de optzeci, la turiști curioși de bisericile pictate, din misticul Răsărit, ajungând până la generația TeenSpirit.

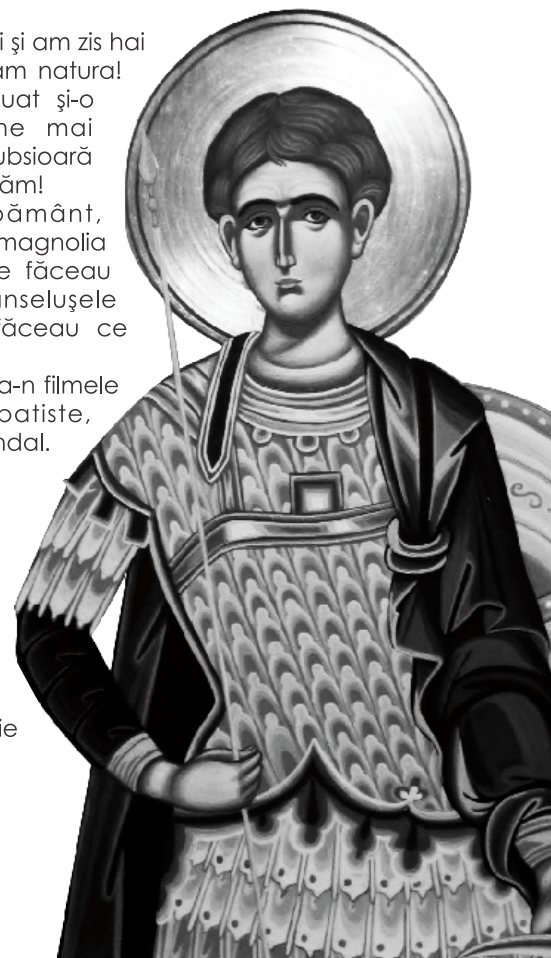
Dar să vă povestesc despre două domnișoare în căutarea Absolutului care m-au vizitat acum ceva timp, nici nu mai contează când, căci aici la pangar timpul se dilată, se comprimă după bunu-i plac așa că mi-am pierdut fraților reperatele.

Ei... și discuția clasică: lumânări aveți? zic: am, păi și cât costă? atât... și tot așa pân' ce conversația devine interesantă. Junele mele colege de generație căutau o țără de liniște, se minunau în sinea lor și mai apoi au ajuns să se minuneze cu sinea mea cu tot că în lumea noastră nu mai ai timp să te bucuri de faptul că hrănești păsărele, ori să mai ai răgaz să mai admiri o magnolie înflorită, sau să mai știu eu ce, oricum chestiuni legate de natură și soțietate. Eu pe o parte eram de acord, pe de alta trebuia să devin și practic. Așa că

am pus de-un ceai și am zis hai în curte să admirăm natura! Zis și făcut, am luat și-o bucată de pâine mai uscată, ceaiul la subsioară și duși în grădină furăm! Aici raiu' pe pământ, vrăbiile ciripeau, magnolia înflorea, pișciile se făceau tot mai roz, panselușele dragele de ele făceau ce știau ele mai bine. Ne-am despărțit ca-n filmele americane cu batiste, lacrimi și sfinți pe fundal.

Eu rămânând cu pangarul, dânsesele cu graba la program. Bun și-așa! În fond ai nevoie doar de o coajă de pâine, un ceai, trei oameni, o magnolie și-un pangar!

Doamne ajută!

MASA BUCURIEI

Învierea Domnului ne anulează orice motiv de întristare, ezitare, răzbunare sau orice alt păcat; aducându-ne an de an, bucurie și iertare. Bucurie pentru că: "Hristos a Înviat!" și o dată cu Învierea Sa ne-a adus viață veșnică, ca toți cei ce credem în El să nu murim sufletește ci doar trupește. Iertarea deoarece Mântuitorul deși, a murit pentru păcatele noastre, ale întregii omeniri reprezintă o dovadă de maximă iubire, iertare și milostivire față de noi, oamenii.

Iubirea, iertarea și milostivirea trebuiesc împărtășite în aceste zile cu cei dragi sufletului nostru: rude, frați, surori, prieteni și nu în ultimul rând părinți ce adesea sunt uitați singuri în diferite părți ale lumii. Dăruind dragoste și iertare celor din jurul nostru vom putea înțelege iubirea Jertfelnică a Mântuitorului de pe Cruce și vom putea înfăptui cuvintele din cântările Învierii care ne îndeamnă: "... să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem: fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să

iertăm toate pentru Înviere..."

Parohia noastră, Sfântul Dumitru - Poșta nu a uitat în aceste zile nici de familiile din parohie aflate în dificultate, sprijinindu-le suferințele și singurătatea prin oferirea de pachete cu alimente necesare pregătirilor specifice Paștelui; pachete ce au fost distribuite de câțiva tineri din Parohie.

În final e vremea pentru noi cei care mai avem părinți în viață să nu îi uităm vizitându-i în aceste zile aducându-ne aminte cuvintele Mântuitorului: „Ce voiți să vă facă vouă oamenii, aceea să le faceți și voi lor.” (Mt. 7, 12) Tot în aceste zile Sfinte este momentul să împărțim din masa bucuriei cu cei pe care îi știm singuri sau în suferințe pentru a le dăruii dragostea noastră, a le alina singurătatea, neputința sau suferința și a le duce vestea și bucuria Învierii, bucuria Luminii în sufletele lor!

Paula Drăgan

PROGRESUL RESTAURĂRII

Să punem în prima pagină a acestei publicații că ne pregătim să ne suim la Ierusalim, iar unii poate vor fi gândit că am lăsat ideea deoparte. Hai să zicem că o încheiem acum, păstrând pentru câteva paragrafe suspansul.

Urcarea la Ierusalim a însemnat pătimiri de bunăvoie, batjocură, umilință, sânge, moarte, dar, la final, Înviere. A fost un act de vocație, deoarece pentru aceasta a venit Hristos în lume, ca lumea să o măntuiască. "Căci nu a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se măntuiască lumea prin El" (Ioan III, 17).

La două milenii distanță de Jertfa tămăduitoare a Mântuitorului Hristos, găsim corespondențe cu situația comunității noastre. După trei ani de zile în care s-a format o comunitate mică, dinamică, plăcută la suflet și cu gânduri bune, a venit vremea să începem o lucrare sfântă, care să fie început, suport sau desăvârșire a măntuirii noastre. A sosit ceasul care anunță că acum lăcașul unde ne-am găsit sau regăsit trebuie să îmbrace veșmânt de nuntă, trebuie să fim mândri că ne-a oferit adăpost sub zidurile ei ce au biruit decade la rândul și recunoscători pentru Ospățul euharistic oferit cu dărnicie în timp. A venit timpul consolidării fundației acestui lăcaș, dar și al întăririi inimilor noastre. Ora restaurării picturii și ansamblului arhitectonic, deodată cu șlefuirea vederii noastre, menite să vadă și să iubească frumosul eclezial. Este clipa în care, împreună, trebuie să ne unim eforturile pentru a da unice oaze de verdeață din Centrul istoric, capacitatea să primească un călător ostoit și doritor de odihnă, însetat și adăpat cu un pahar cu apă rece sau un ceai cald, în funcție de anotimp, dar mai ales cu Hristos, Apa cea vie.

Când am prezentat la începutul anului, în cadrul Adunării Parohiale

(organismul deliberativ al comunității) proiectele parohiei, când am vădit intențiile administrative, când am anunțat sumele necesare, extrase din devizul redactat de firme specializate pe domeniul construcției, o tânără a întrebat cu candoare: "Părinte, nu vi se pare nerealistă suma, imposibil de strâns?" Am vrut să-i spun că au fost momente în care nu aveam bani nici de facturi, dar am reușit să ajungem la liman. Am vrut să-i spun povestioara cu măicuța care a dorit să ridice o biserică cu doi bănuți și, admonestată de un episcop, i-a răspuns că Dumnezeu e Cel ce zidește. Am fost laconic și i-am spus că nu cred că este nerealistă. Cred că dacă Dumnezeu va dori, anul acesta vom demara lucrările de consolidare și restaurare a corpului principal. Este vorba de o lucrare ce se învârte în jurul sumei de un million de euro. Enorm, știu. Avem de-a face cu un monument istoric și restaurările din domeniu sunt foarte scumpe. Dar această biserică merită. Spațiul nu îmi permite să enumăr aici toate motivele. Dar vom avea timp. Sau, și mai bine, le veți descoperi când veți păși pragul bisericii din strada Franceză, nr. 1.

De acum, aici va fi rubrica în care ne vom spune păsurile, eșecurile și reușitele. În care ne vom umfla piepturile de bucurie că am mai făcut rost de niște bani pentru cărămizi și beton sau vom fi "plouați" și necăjiți. Să nu anticipăm. Pur și simplu, avem treabă. Foarte multă. Și sperăm să fiți alături de noi. Pentru început, ați putea să completați formularul 230 pentru direcționarea a 2% din impozitul pe venit către Biserica Sf. Dumitru Poșta. Formularul îl găsiți în biserică sau îl putem trimite pe mail. Și tot așa veți primi și sincerele noastre mulțumiri.

CARTE DE PVS DEOPARTE

Ivona Boitan

Mărgăritare-Sf. Ioan Gură de Aur

Ioan Gură de Aur era avocat și încă unul bun, școlit la cele mai înalte instituții ale vremii. Din fericire pentru noi, el a devenit avocatul ortodoxiei. Cuvintele lui au forță, vorbele lui ard, ideile lui schimbă conștiințe. Nu întâmplător este „responsabil” de textul liturgic cel mai des folosit pe parcursul anului.

„Mărgăritarele” sunt o culegere de predici, dintre cele mai puternice și mai directe pe teme actuale până în ziua de azi. „Pentru pocăință și mărturisirea păcatelor”, „Pentru înfrânarea mâniei și nemăniere”, „Pentru bunătate și răutate”.

Acest „pentru” ne duce cu gândul la un medicament care face bine anumitor simptome. De fapt asta și sunt cuvintele Hrisostomului. Medicamente. Pe care el ni le aplică exact în doza necesară. Sigur că depinde și de noi să fim niște pacienți ascultători și să ne ținem de recomandările lui.

Vă las cu câteva citate. Citiți și simțiți!

„Mulți dintre oameni și mai ales dintre noi, dintre Creștini, sunt în ziua de azi prinși ca și cu niște piroane, și cuprinși și plecați de tot în lucrurile și în patimile acestei lumi. Și ei fac tot felul de păcate și de fărâdelegi și le pare că după moarte nu este judecată, nici plată, nici muncă, nici pedeapsă veșnică, ci se îndreptătesc și zic: Dumnezeu este iubitor de oameni și nu-i va munci pe oamenii cei răi și păcătoși! Dar, deși Dumnezeu este iubitor de oameni (precum și este!), El este totuși și judecător drept. Și un om ce a dobândit de la Dumnezeu multe lucruri bune (sănătate, cinste, avuție și norocire în toată viața lui) –iar apoi este nemilosiv și neîndurător și face strâmbătăți și nedreptate, și răpește cele străine, și face tot felul de păcate și nu se pocăiește nici de înfricoșarea scripturilor, nici de binele lui Dumnezeu-unul ca acesta nu este vrednic oare muncii și pedepsei, ia spune-mi?!”

„Nu-mi este frică de niciun vicleșug numai de un lucru mi-e frică: de păcat și să nu mă mustre cineva că am păcătuit”

„Ochiul minții noastre până ce este sănătos, toate cele bune le vede. Iar când este gândul nostru întunecat și stricat, chiar și la Cer de-l vom sui, multă tulburare și netocmeală i se va părea și la dumnezeieștile priviri de acolo”

„De vreme ce omul cel bun și lin și blând îi primește și îi ascultă pe cei ce i se roagă-dar cu cât mai vârtos Dumnezeu, a cărui iubire de oameni este afiț de mare...”

* Toate cărțile ce vor fi prezentate în această rubrică și multe altele la fel de utile unui parcurs creștin pot fi gasite la Biserica Sf. Dumitru la „Biblioteca lui Romeo”.

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 - LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 - EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 - USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Sf. Ioan Gură de Aur

Mulțumim:

Andreea Olaru
Ștefan Georgescu

Biserica
Sf. Dumitru - Poștă

Str. Franceză Nr.1
sector 3, București

0727 394 631
0730 590 781